

Ενότητα 2: Η εκπαίδευση των παιδιών στην αρχαία Αθήνα

Ἐν Ἀθήναις διδάσκουσι καί νουθετοῦσι τοὺς παῖδας μετ' ἐπιμελείας. Πρῶτον
Στην Αθήνα διδάσκουν και νουθεοῦν τα παιδιά με φροντίδα. Πρώτα

μέν καί τροφός καί μήτηρ καί παιδαγωγός καί αὐτός ὁ πατήρ ἐπιμελοῦνται, ὅπως
και η παραμάνα και η μητέρα και ο παιδαγωγός και ο ίδιος ο πατέρας φροντίζουν πώς

βέλτιστος γενήσεται ὁ παῖς, διδάσκοντες ὅτι τό μὲν δίκαιόν, τό δέ ἄδικον καί τόδε μὲν καλόν,
**θα γίνει το παιδί πολύ καλό διδάσκοντας ότι το ένα είναι δίκαιο, το άλλο άδικο, αυτό μεν
ωραίο**

τόδε δέ αἰσχρόν ἐστι. Εἶτα δέ, ἐπειδάν οἱ παῖδες εἰς ἡλικίαν ἔλθωσιν, οἱ γονεῖς
και το άλλο άσχημο. Ἐπειτα, όταν φτάσουν τα παιδιά στην κατάλληλη ηλικία οι γονεῖς

εἰς διδασκάλων πέμπουσιν ἔνθα οἱ μὲν γραμματισταί ἐπιμελοῦνται
**στα σπίτια των δασκάλων τα στέλνουν, όπου οι δάσκαλοι της γραφής και της ανάγνωσης
φροντίζουν,**

ὅπως γράμματα μάθωσιν καί τά γεγραμμένα ἐννοῶσι, οἱ δέ κιθαρισταί
ώστε να μάθουν γράμματα και όσα είναι γραμμένα να καταλαβαίνουν, ενώ οι κιθαριστές

τῷ κιθαρίζειν πειρῶνται ἡμερωτέρους αὐτοὺς ποιεῖν καί τὰς ψυχὰς τῶν παίδων
με το να παίζουν λύρα προσπαθοῦν να τα κάνουν πιο ἡμερα και την ψυχή των παιδιών

πρός τόν ῥυθμόν καί τήν ἁρμονίαν οἰκειοῦσι. Ἔτι οἱ παῖδες ἐν γυμνασίοις
στο ρυθμό και την αρμονία εξοικειώνουν. Επιπλέον, τα παιδιά στα γυμναστήρια

καί παλαίστραις φοιτῶσιν, ἔνθα οἱ παιδοτρίβαι βελτίω
και στις παλαίστρες συχνάζουν, όπου οι δάσκαλοι της γυμναστικής πιο δυνατά

τα σώματα αὐτῶν ποιοῦσι, ἵνα μή ἀναγκάζωνται ἀποδειλιᾶν διά τήν τῶν σωμάτων πονηρίαν.
**τα σώματά τους κάνουν, για να μην αναγκάζονται να δειλιάζουν εξαιτίας της κακής
σωματικής κατάστασης**

Ενότητα 3^η: Επαγγέλματα των αρχαίων Αθηναίων

Αθηναῖοι, ὡς καὶ οἱ ἑτέρας πόλεις κατοικοῦντες, πολλά ἐν τῷ βίῳ ἐπιτηδεύουσιν,
Οἱ Αθηναῖοι, ὅπως και αυτοί που κατοικούν άλλες πόλεις, στη ζωή πολλά επαγγέλματα ασκούν,

ἵνα τὰ ἀναγκαῖα πορίζωνται: Ναυσικύδης ναύκληρος ὢν
για να εξασφαλίζουν τα αναγκαία: Ο Ναυσικύδης που ήταν ιδιοκτήτης πλοίου,

περὶ τὴν τοῦ σώματος τροφήν ἑαυτῷ καὶ τοῖς οἰκείοις ἐσπούδαζε, τοῦτ' αὐτό δέ
για τη συντήρηση του εαυτού του και των δικών του μεριμνούσε, και το ίδιο ακριβώς

ἐποίουν Ξένων ὁ ἔμπορος καὶ Ξενοκλῆς ὁ κάπηλος.
έκανε ο Ξένων ο ἔμπορος και ο Ξενοκλῆς ο μικροπωλητής.

Πολύζηλος ἀπὸ ἀλφιτοποιίας ἑαυτὸν καὶ οἰκέτας ἔτρεφεν,
Ο Πολύζηλος με την παρασκευή κριθάλευρου ἔτρεφε τον εαυτό του και τους οικιακούς του δούλους,

ἔτι δέ πολλάκις τῇ πόλει ἐλειτούργει. **και ακόμα πολλές φορές προσέφερε στην πόλη δημόσια υπηρεσία με δικά του χρήματα.**

Γλαύκων ὁ Χολαργεύς ἐγεώργει καὶ βοῦς ἔτρεφε, Δημέας δέ
Ο Γλαύκων ἀπὸ το Χολαργό ήταν γεωργός και ἔτρεφε βόδια, ενώ ο Δημέας

ἀπὸ χλαμυδουργίας διετρέφετο, Μεγαρέων οἱ πλεῖστοι δέ
ἀπὸ την τέχνη της κατασκευής χλαμύδων ζούσε, και οι περισσότεροι ἀπὸ τους Μεγαρεῖς

ἀπὸ ἐξωμιδοποιίας. Οὐκ ὀλίγοι τῶν πολιτῶν τέχνην τινὰ ἐξαμάνθανον,
ἀπὸ την τέχνη της κατασκευής εξωμίδων. Αρκετοί ἀπὸ τους πολίτες μάθαιναν καλά κάποια τέχνη,

οἷον τὴν τῶν λιθοξόων, κεραμέων, τεκτόνων, σκυτοτόμων,
ὅπως αυτή του μαρμαρά, του κεραμέα, του μαραγκού, του τσαγκάρη,

καὶ πλεῖστα ἐπιτήδεια τῷ βίῳ ἐξειργάζοντο.
και πάρα πολλά αναγκαία για τη ζωή εξασφάλιζαν.

Ενότητα 4η : Ένα ταξίδι επιστημονικής φαντασίας

Πλέομεν ὅσον τριακοσίους σταδίους καί νήσω μικρᾶ καί ἐρήμη προσφερόμεθα.
Είχαμε πλεύσει, λοιπόν, περίπου τριακόσια στάδια και σε ένα νησί μικρό και έρημο προσορμίζαμε.

Μείναντες δέ ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ πέντε, τῇ ἕκτῃ ἐξορμῶμεν καί τῇ ὀγδόῃ καθορῶμεν
Αφού μείναμε στο νησί πέντε μέρες, την έκτη ξεκινούμε και την όγδοη διακρίνουμε

ἀνθρώπους πολλούς ἐπί τοῦ πελάγους διαθέοντας, ἅπαντα ἡμῖν προσεικότας
άνθρώπους πολλούς να τρέχουν εδώ κι εκεί πάνω στη θάλασσα, που έμοιαζαν μ' εμάς σε όλα,

καί τά σώματα καί τά μεγέθη, πλήν τῶν ποδῶν μόνων·
δηλαδή και στο σώμα και στο μέγεθος εκτός μόνο από τα πόδια ·

ταῦτα γάρ φέλλινα ἔχουσιν· ἀφ' οὔ δή, οἶμαι,
γιατί αυτά τα είχαν κατασκευασμένα από φελλό· γι' αυτό το λόγο μάλιστα, νομίζω,

καί καλοῦνται Φελλόποδες. Θαυμάζομεν οὖν ὄρῶντες οὐ βαπτιζομένους,
και ονομάζονται Φελλόποδες. Απορούσαμε, λοιπόν, βλέποντάς τους να μη βουλιάζουν,

ἀλλά ὑπερέχοντας τῶν κυμάτων καί ἀδεῶς ὁδοιποροῦντας.
αλλά να μένουν πάνω στα κύματα και να βαδίζουν χωρίς φόβο.

Οἱ δέ καί προσέρχονται καί ἀσπάζονται ἡμᾶς ἑλληνικῇ φωνῇ λέγουσί τε
Και αυτοί μας πλησιάζουν και μας χαιρετούν στα ελληνικά και λένε

εἰς Φελλῶ τήν αὐτῶν πατρίδα ἐπείγεσθαι.
ότι βιάζονται (να φτάσουν) στη Φελλῶ, την πατρίδα τους.

Μέχρι μὲν οὖν τινος συνοδοιποροῦσι ἡμῖν παραθέοντες,
Μέχρι ενός σημείου, λοιπόν, μας συνοδεύουν τρέχοντας δίπλα μας,

εἶτα ἀποτρεπόμενοι τῆς ὁδοῦ βαδίζουσιν εὐπλοῖαν ἐπευχόμενοι ἡμῖν.
έπειτα, αλλάζουν δρόμο και προχωρούν ευχόμενοι «καλό ταξίδι»σε μας.

Ενότητα 5η :Ο πλούτος της αττικής γης

Τῶν Ἀθήνησι προεστηκότων τινές ἔλεγον ὡς γινώσκουσι μὲν τό δίκαιον,
Μερικοί από τους ηγέτες της Αθήνας έλεγαν ότι δήθεν γνωρίζουν το δίκαιο,

δέ διά τήν πενίαν τοῦ πλήθους ἀναγκάζονται ἀδικώτεροι εἶναι περί τάς πόλεις.
λόγω όμως της φτώχειας του λαού αναγκάζονται να είναι πιο άδικοι απέναντι στις πόλεις.

Ἐκ τούτου ἐπεχείρησα σκοπεῖν εἴ πῃ δύναιτο ἄν οἱ πολῖται
Εξαιτίας αυτού επιχείρησα να διερευνήσω αν θα μπορούσαν με κάποιο τρόπο οι πολίτες

διατρέφεσθαι ἐκ τῆς ἑαυτῶν. Τοῦτο μὲν οὖν εὐθύς ἀνεφαίνετό μοι,
να συντηρηθούν από τη χώρα τους. Αρχισα, λοιπόν, να σχηματίζω την γνώμη

ὅτι ἡ χώρα πέφυκεν οἷα πλείστας προσόδους παρέχεσθαι.
ότι δηλαδή η χώρα είναι από τη φύση της ικανή να παρέχει πάρα πολλούς πόρους/ έσοδα.

Αἰ μὲν γάρ ὥραι ἐνθάδε πρῶτάται εἰσίν· ἅ δέ πολλαχοῦ οὐδέ βλαστάνει
Γιατί οι εποχές εδώ είναι πάρα πολύ ήπιες· και τα φυτά που σε πολλά μέρη ούτε φυτρώνουν,

ἐνθάδε καρποφορεῖ. Ὡσπερ δέ ἡ γῆ, οὕτω καί ἡ περί τήν χώραν θάλαττα
εδώ καρποφορούν. Και όπως ακριβώς η γη, έτσι και η θάλασσα γύρω από τη χώρα,

παμφορωτάτη ἐστίν. Καί μὴν ὅσαπερ οἱ θεοὶ ἀγαθὰ παρέχουσι
παρέχει κάθε λογής αγαθά. Και ασφαλώς, όσα, βέβαια, αγαθά οι θεοὶ δίνουν

ἐν ταῖς ὥραις, καί ταῦτα πάντα ἐνταῦθα πρῶταίτα μὲν ἄρχεται, ὀψιαίτατα δέ λήγει.
σε κάθε εποχή, και αυτά όλα εδώ πάρα πολύ νωρίς αρχίζουν και πάρα πολύ αργά σταματούν.

Πρός τούτοις καί αἰδία ἀγαθὰ ἔχει ἡ χώρα. Πέφυκε μὲν γάρ λίθος ἐν αὐτῇ ἄφθονος,
Επιπλέον, και παντοτινά αγαθά έχει η χώρα. Υπάρχει εκ φύσεως, λοιπόν, μάρμαρο σ' αυτήν άφθονο,

ἐξ οἷ κάλλιστοι μὲν ναοί, κάλλιστοι δέ βωμοὶ γίνονται,
από το οποίο γίνονται πάρα πολύ όμορφοι ναοί, πάρα πολύ όμορφοι βωμοί,

εὐπρεπέστατα δέ θεοῖς ἀγάλματα. Ἔστι δέ καί γῆ
και πολύ κομψά για τους θεοὺς αγάλματα. Υπάρχουν όμως και μερικές περιοχές,

ἣ σπειρομένη μὲν οὐ φέρει καρπόν,
που όταν καλλιεργούνται, δεν παράγουν καρπούς,

ὀρυττομένη δέ πολλαπλασίους τρέφει
όταν όμως αξιοποιούνται για εξόρυξη, μπορούν να θρέψουν πολύ περισσότερους

ἣ εἰ σῖτον ἔφερε. Καί μὴν ὑπάργυρός ἐστι.
απ' όσους θα έτρεφαν αν καλλιεργούνταν. Και ασφαλώς έχει κοιτάσματα αργύρου.

Ενότητα 6η : Η ομορφιά δεν είναι το παν

Ἐλαφος εὐμεγέθης ὥρα θέρους διψῶν παραγίνεται ἐπί τινα πηγὴν
Ἐνα μεγάλο ελάφι σε εποχή καλοκαιριού, καθώς διψούσε, φτάνει κοντά σε κάποια πηγή

διαυγὴ καὶ βαθεῖαν καὶ πιών ὅσον ἤθελεν προσεῖχεν τῇ τοῦ σώματος ἰδέᾳ.
καθαρή και βαθιά και, αφού ήπιε όσο ήθελε, παρατηρούσε τη μορφή του σώματός του.

Καὶ μάλιστα μέν ἐπήνει τὴν φύσιν τῶν κεράτων ὡς κόσμος εἶη παντί τῷ σώματι.
Και κυρίως επαινούσε τη φύση των κεράτων του με την ιδέα ότι αυτά ήταν στολίδι για όλο το σώμα του.

Ἐψεγεν δὲ τὴν τῶν σκελῶν λεπτότητα ὡς
Αντίθετα, κατηγορούσε τη λεπτότητα των ποδιών του, επειδή, κατά τη γνώμη του,

οὐχ οἴων τε ὄντων φέρειν πᾶν τό βάρος. Ἐν ᾧ δὲ πρὸς τούτοις ἦν,
δεν μπορούσαν να αντέξουν όλο το βάρος του. Κι ενώ ασχολούνταν με αυτά,

ύλακὴ τε κυνῶν αἰφνιδίως ἀκούεται καὶ κυνηγέται πλησίον.
γάβγισμα σκυλιών ξαφνικά ακούγεται και κυνηγοί βρίσκονται κοντά.

Ὁ δὲ πρὸς φυγὴν ὥρμα καὶ μέχρις ὅπου διὰ πεδίου ἐποιεῖτο τόν δρόμον,
Και αυτό άρχισε να τρέχει ορμητικά, για να ξεφύγει και, σε ομαλό έδαφος όσο έτρεχε,

ἔσῳζετο ὑπὸ τῆς ὠκύτητος τῶν σκελῶν. Ἐπεὶ δὲ εἰς πυκνὴν καὶ δασεῖαν ὕλην ἐνέπεσεν,
σῳζόταν από την ταχύτητα των ποδιών του. Όταν όμως σε αδιαπέραστο και πυκνό δάσος έπεσε,

ἐμπλακέντων αὐτῷ τῶν κεράτων ἑάλω, πείρα μαθῶν
επειδή του μπλέχτηκαν τα κέρατα, παγιδεύτηκε και έμαθε εξ ιδίας πείρας

ὅτι ἄρα ἄδικος ἦν τῶν ἰδίων κριτῆς
ὅτι πράγματι ήταν άδικος κριτής των ατομικών του χαρακτηριστικών,

ψέγων μέν τὰ σώζοντα, ἐπαινῶν δὲ τὰ προδόντα αὐτόν.
επειδή κατηγορούσε αυτά που το έσωζαν, ενώ επαινούσε αυτά που το πρόδωσαν.

Ενότητα 7η: Η λύση του γόρδιου δεσμού

Ἀλέξανδρος δέ ὡς ἐς Γόρδιον παρῆλθεν, πόθος λαμβάνει αὐτόν τὴν ἄμαξαν ἰδεῖν τὴν Γορδίου
Ὅταν ἔφτασε ο Αλέξανδρος στο Γόρδιον, πόθος τον κατέλαβε την άμαξα να δει του Γορδίου

καὶ τοῦ ζυγοῦ τῆς ἀμάξης τόν δεσμόν. Πρὸς δέ δὴ ἄλλοις καὶ τόδε περὶ τῆς ἀμάξης ἐμυθεύετο,
και του ζυγού της άμαξας το δεσμό. Και μεταξύ άλλων και αυτό για την άμαξα λεγόταν,

ὅστις λύσειε τοῦ ζυγοῦ τῆς ἀμάξης τόν δεσμόν, τοῦτον χρῆναι
ὅτι δηλαδή, ὅποιος λύσει του ζυγού της άμαξας το δεσμό, αυτός ήταν ορισμένο από τη μοίρα

ἄρξει τῆς Ἀσίας. Ἦν δέ ὁ δεσμός ἐκ φλοιοῦ κρανίας καὶ τούτου
να εξουσιάσει την Ασία. Και ο δεσμός ήταν από φλούδα κρανίας και σε αυτόν

οὔτε τέλος οὔτε ἀρχὴ ἐφαίνετο. Ἀλέξανδρος δέ ὡς ἀπόρως μὲν εἶχεν ἐξευρεῖν λύσιν τοῦ δεσμοῦ,
οὔτε τέλος οὔτε αρχή δε φαινόταν. Ο Αλέξανδρος, επειδή αδυνατούσε να βρει τη λύση του δεσμού,

ἄλυτον δέ περιδεῖν οὐκ ἤθελε, μὴ τινα καὶ τοῦτο ἐς τούτους πολλοὺς κινήσιν ἐργάσῃται,
αλλά δεν ήθελε να τον αφήσει άλυτο, γιατί φοβόταν μήπως αυτό προκαλέσει αναταραχή στο πλήθος,

παίσας τῷ ξίφει διέκοψεν τόν δεσμόν καὶ λελύσθαι ἔφη.
αφού χτύπησε με το ξίφος του, έκοψε το δεσμό και είπε ότι λύθηκε.

Ἀπηλλάγη δ' οὖν ἀπὸ τῆς ἀμάξης αὐτός τε καὶ οἱ ἄμφ' αὐτόν
Απομακρύνθηκε, λοιπόν, από την άμαξα ο ίδιος και οι σύντροφοί του

ὡς τοῦ λογίου τοῦ ἐπὶ τῇ λύσει τοῦ δεσμοῦ συμβεβηκότος.
με την ιδέα ότι ο χρησμός για τη λύση του δεσμού είχε εκπληρωθεί.

Καὶ γάρ καὶ τῆς νυκτός ἐκείνης βρονταὶ τε καὶ σέλας ἐξ οὐρανοῦ ἐπεσήμηναν·
Και πράγματι τη νύχτα εκείνη βροντές και λάμψη απ' τον ουρανό έδωσαν σημεῖο επιδοκιμασίας·

καὶ ἐπὶ τούτοις ἔθυε τῇ ὑστεραία Ἀλέξανδρος
γι' αυτό το λόγο πρόσφερε θυσία την επόμενη μέρα ο Αλέξανδρος

τοῖς φήνασι θεοῖς τά τε σημεῖα καὶ τοῦ δεσμοῦ τὴν λύσιν.
στους θεούς που του φανέρωσαν τα σημάδια και τον τρόπο λύσης του δεσμού.

Αρχαία Ελληνική Γλώσσα Α' Γυμνασίου
Ενότητα 8η: Ένα μοιραίο λάθος

ZHN.: Σὺ δέ, ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; Ἐγὼ μὲν γάρ παράσιτος ὦν Δεινίου
ZHN.: Εὐὺ, Καλλιδημίδη, πῶς πέθανες; Ἐγὼ, πάντως, ὄντας παράσιτος κοντὰ στον Δεινία

πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἀπεπνίγην ἐμφαγῶν.
επειδὴ ἔφαγα περισσότερο ἀπ' ὅσο ἐπρεπε, ἔσκασα.

ΚΑΛ.: Τό δέ ἐμόν παράδοξόν τι ἐγένετο.
ΚΑΛ.: Ἡ δική μου περίπτωση, ὁμως υπήρξε κάπως περίεργη.

Οἶσθα γάρ καί σύ που Πτοιόδωρον τόν γέροντα;
Γνωρίζεις ἴσως και εσύ τον Πτοιόδωρο το γέροντα;

ZHN.: Τόν ἄτεκνον, τόν πλούσιον;
ZHN.: Τον ἄτεκνο, τον πλούσιο;

ΚΑΛ.: Ἐκεῖνον αὐτόν ἀεὶ ἐθεράπευον ὑπισχνούμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξασθαι.
ΚΑΛ.: Εκείνον ακριβῶς πάντοτε φρόντιζα, επειδὴ υποσχόταν ὅτι μετὰ το θάνατο του θα τον κληρονομούσα.

Ἐπεὶ δέ ὑπὲρ τόν Τιθωνόν ὁ γέρον ἐζή, ἔζη,
Επειδὴ, ὁμως, ο γέρος πιο πολύ και από τον Τιθωνό ζούσε,

ἐπίτομον τινα ὁδόν ἐπὶ τόν κληρον ἐξηῦρον· πριάμενος γάρ φάρμακον
κάποιον δρόμο πιο σύντομο για την κληρονομιά βρήκα· αφού δηλαδή αγόρασα δηλητήριο,

ἀνέπεισα τόν οἰνοχόον, ἐπειδάν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήση πιεῖν,
ἐπεισα παρά τη θέλησή του τον οἰνοχόο, ἀμέσως μόλις ζητήσῃ να πει ο Πτοιόδωρος,

ἐμβαλόντα εἰς κύλικα ἔτοιμον ἔχειν καὶ ἐπιδοῦναι αὐτῷ·
αφού το βάλει σε ποτήρι του κρασιού, να το ἔχει ἔτοιμο και να το δώσει σε αὐτόν·

εἰ δέ τοῦτο ποιήσῃ, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν.
και, αν κάνει αυτό, ορκίστηκα ὅτι θα τον αφήσω ελεύθερο.

ZHN.: Τί οὖν ἐγένετο; Πάνυ γάρ τι παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας.
ZHN.: Τι ἔγινε λοιπόν; Γιατί μοιάζεις ὅτι θα πεις κάτι πολύ παράδοξο.

ΚΑΛ.: Ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἤκομεν,
ΚΑΛ.: Αφού λοιπόν μετὰ το λουτρό μας ἤρθαμε (στο σπίτι),

δύο δὴ ὁ μειρακίσκος κύλικας ἔχων ἑτοιμούς οὐκ οἶδ' ὅπως ἔδωκεν
το παλικάρακι, που εἶχε βέβαια ἑτοιμα δύο ποτήρια κρασιού, δεν ξέρω πῶς ἔδωσε

ἐμοὶ μὲν τό φάρμακον, Πτοιόδωρῳ δέ τό ἀφάρμακτον ἔδωκεν·
σε μένα το δηλητήριο, και στον Πτοιόδωρο ἔδωσε το ποτήρι που δεν περιείχε δηλητήριο·

εἶτα ὁ μὲν ἔπινεν, ἐγὼ δέ αὐτίκα μάλα ἐκτάδην ἐκείμην
ἔπειτα, εκείνος ἔπινε, ενώ εγὼ ἀμέσως κειτόμουν ξαπλωμένος
ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός. Τί τοῦτο γελάς, ὦ Ζηνόφαντε;
παίρνοντας τη θέση εκείνου νεκρός. Γιατί γελάς με αυτό, Ζηνόφαντε;
Καὶ μήν οὐκ ἔδει γε ἑταίρω ἀνδρὶ ἐπιγελᾶν
Κι ὁμως δεν ἐπρεπε βέβαια σε βάρος ενός φίλου να γελάς.

Αρχαία Ελληνική Γλώσσα Α' Γυμνασίου
Ενότητα 9η: Ανυπέρβλητα πρότυπα

Ὅρῶν, ὦ Νικόκλεις, τιμῶντά σε τόν τάφον τοῦ πατρός οὐ μόνον τῷ πλήθει
Επειδή βλέπω, Νικοκλή, ότι τιμάς τον τάφο του πατέρα σου όχι μόνο με το πλήθος

καί τῷ κάλλει τῶν ἐπιφερομένων, ἀλλά καί χοροῖς καί μουσικῇ
και τη λαμπρότητα των προσφορών σου, αλλά και με χορούς και με μουσική

καί γυμνικοῖς ἀγῶσιν, ἡγησάμην Εὐαγόραν, εἴ τις ἐστίν αἴσθησις τοῖς τετελευτηκόσιν
και με αθλητικούς αγώνες, θεώρησα ότι ο Ευαγόρας, αν νιώθουν κάτι οι νεκροί

περί τῶν ἐνθάδε γιγνομένων, χαίρειν ὄρῶντα τήν τε περί αὐτόν ἐπιμέλειαν
για όσα γίνονται εδώ, χαίρεται που βλέπει τη φροντίδα για αυτόν

καί τήν σήν μεγαλοπρέπειαν. Πολύ δ' ἔτι πλείω χάριν ἔχοι,
και τη μεγαλοπρέπεια των τιμών σου. Και θα όφειλε πολύ μεγαλύτερη ευγνωμοσύνη,

εἴ τις δυνηθείη περί τῶν ἐπιτηδευμάτων καί τῶν κινδύνων
αν κάποιος μπορούσε για τις αρχές της ζωής του και τις ριψοκίνδυνες πράξεις του

αὐτοῦ ἀξίως εἰπεῖν· εὐρήσομεν γάρ τούς φιλοτίμους καί μεγαλοψύχους τῶν ἀνδρῶν
να μιλήσει όπως του αξίζει · διότι θα διαπιστώσουμε ότι οι φιλόδοξοι και γενναίοι άντρες

πάντα ποιῶντας ὅπως ἀθάνατον τήν περί αὐτῶν μνήμην καταλείψουσιν.
κάνουν τα πάντα για να αφήσουν πίσω τους αθάνατη την υστεροφημία τους.

Τίς δέ οὐκ ἄν ἀθυμήσειεν, ὅταν ὄρῃ μὲν τούς μὲν περί τά Τρωϊκά γενομένους
Και ποιος δε θα στενοχωριόταν, όταν βλέπει ότι αυτοί που έζησαν τον καιρό των Τρωϊκών

ὑμνουμένους, αὐτόν δέ προειδῆ
υμνούνται, ενώ για τον εαυτό του γνωρίζει εκ των προτέρων

μηδ' ἄν ὑπερβάλλη τάς ἐκείνων ἀρετάς, μηδέποτε τοιούτων ἐπαίνων ἀξιωθησόμενον;
ότι, ακόμα και αν ξεπεράσει τις αρετές εκείνων, ποτέ για τέτοιους επαίνους δε θα κριθεί άξιος;

Τούτων δέ αἴτιος ὁ φθόνος· οὕτω γάρ τινές δυσκόλως πεφύκασιν,
Και υπαίτιος γι' αυτά είναι ο φθόνος· γιατί τόσο μικρόψυχοι είναι μερικοί από τη φύση τους,

ὥστε ἥδιον ἄν εὐλογουμένων ἀκούοιεν
ώστε με μεγαλύτερη ευχαρίστηση θα άκουγαν να επαινούνται

οὓς οὐκ ἴσασιν εἰ γεγόνασιν,
αυτοί για τους οποίους δε γνωρίζουν εάν έχουν υπάρξει,

ἢ τούτων ὑφ' ὧν εὖ πεπονθότες αὐτοί τυγχάνουσιν
παρά αυτοί από τους οποίους συμβαίνει να έχουν οι ίδιοι ευεργετηθεί.

Αρχαία Ελληνική Γλώσσα Α' Γυμνασίου
Ενότητα 10η: Ο Σωκράτης για τη φιλία

Τοῦτο μὲν πολλῶν ἀκούω, ὡς πάντων κτημάτων
Αὐτό λοιπόν ἀκούω ἀπό πολλούς, ὅτι δηλαδή ἀπό ὅλα τα περιουσιακά στοιχεῖα

κράτιστόν ἐστι φίλος σαφῆς καί ἀγαθός,
το πιο σημαντικό είναι ο φίλος, ο πιστός και ο καλός,

παντός δέ μᾶλλον ἐπιμελοῦνται οἱ πολλοί ἢ φίλων κτήσεως.
ὅμως περισσότερο για οτιδήποτε ἄλλο οἱ πολλοὶ φροντίζουν παρά για την ἀπόκτηση φίλων.

Καί γάρ οἰκίας καί ἀγρούς καί ἀνδράποδα καί βοσκήματα καί σκεύη κτῶνται,
Και πράγματι σπίτια και αγρούς και δούλους και ζῶα και σκεύη αποκτούν,

φίλον δέ, ὃ μέγιστον ἀγαθόν εἶναι φασίν οὐχ ὅπως κτήσωνται φροντίζουσι.
ἀλλά φίλο, που λένε ὅτι είναι το μεγαλύτερο ἀγαθό, δε φροντίζουν να ἀποκτήσουν.

Καίτοι ποῖος ἵππος ἢ ποῖον ζευγος οὕτω χρησιμὸν ὥσπερ ὁ χρηστός φίλος;
Και ὅμως ποιο ἄλογο ἢ ποιο ζευγάρι ζῶων είναι τόσο χρησιμο ὅσο βέβαια ο καλός φίλος;

Ποῖον δέ ἀνδράποδόν οὕτως εὖνουν καί παραμόνιμον;
Και ποιος δούλος είναι τόσο ευνοϊκός και πιστός;

Ἦ ποῖον ἄλλο κτημᾶ οὕτω πάγχρηστον; Ὁ γάρ ἀγαθός φίλος ἑαυτὸν τάττει
Ἦ ποιο ἄλλο ἀπόκτημα είναι τόσο χρησιμο σε ὅλα; Γιατί ο καλός φίλος αφιερώνεται

πρὸς πᾶν τό ἐλλεῖπον τῷ φίλῳ καί, ἂν τέ τινα εὖ ποιῆσαι δέη,
στην κάλυψη των ἀναγκῶν του φίλου του και, αν χρειάζεται να κάνει καλό σε κάποιον,

συνεπισχύει, ἂν τέ τις φόβος ταράττη συμβοηθεῖ,
τον ενισχύει βοηθώντας τον, και αν τον ταράζει κάποιος φόβος, τον βοηθάει μαζί με ἄλλους

καί εὖ μὲν πράττοντα πλεῖστα εὐφραίνει,
και ὅταν αὐτός ευτυχεῖ, του προσφέρει πολύ μεγάλη ευχαρίστηση,

σφαλλόμενον δέ πλεῖστα ἐπανορθοῖ.
ἐνῶ ὅταν δυστυχεῖ, καταβάλλει πάρα πολλές προσπάθειες να τον στήσει πάλι στα πόδια του.

Ἀλλ' ὅμως ἔνιοι πειρῶνται θεραπεύειν δένδρα τοῦ καρποῦ ἔνεκεν,
Ἀλλά ὅμως μερικοὶ προσπαθοῦν να καλλιεργήσουν δέντρα για τον καρπό τους,

τοῦ δέ παμφορωτάτου κτήματος, ὃ καλεῖται φίλος,
ἐνῶ το ἀπόκτημα που παράγει κάθε λογῆς καρπούς, το οποίο καλεῖται φίλος,

ἀργῶς καί ἀνειμένως οἱ πλεῖστοι ἐπιμέλονται
με βραδύτητα και ἀμέλεια οἱ περισσότεροι το φροντίζουν.

Ενότητα 11η : Η αγάπη του Αλεξάνδρου για τον Βουκεφάλα

Ἴνα δέ ἡ μάχη συνέβη καί ἔνθεν ὀρμηθεῖς ἐπέρασεν τόν Ὑδάσπην ποταμόν
Εκεῖ ὅπου ἐγένετο ἡ μάχη καὶ στο σημεῖο ἀπὸ το ὁποῖο ξεκίνησε καὶ πέρασε τὸν Ὑδάσπην
ποταμό,

πόλεις ἔκτισεν Ἀλέξανδρος. Καί τὴν μὲν Νίκαιαν τῆς νίκης
ἔκτισε πόλεις ὁ Αλέξανδρος. Καὶ ἔδωσε στὴ μίᾳ πόλῃ τὸ ὄνομα Νίκαια ἀπὸ τῆς νίκης τοῦ

τῆς κατ' Ἰνδῶν ἐπώνυμον ὠνόμασε, τὴν δὲ Βουκεφάλαν ἐς τοῦ ἵππου τοῦ Βουκεφάλα τὴν μνήμην,
κατὰ τῶν Ἰνδῶν, καὶ στὴν ἄλλῃ τὸ ὄνομα Βουκεφάλα στὴ μνήμῃ τοῦ ἵππου τοῦ Βουκεφάλα,

ὃς ἀπέθανεν αὐτοῦ ὑπὸ καύματός τε καὶ ἡλικίας καματηρός γενόμενος,
ποῦ πέθανε ἐκεῖ ἐπειδὴ καταβλήθηκε ἀπὸ τὸν καύσωνα καὶ τὰ γηρατεῖα,

πολλά δὲ πρόσθεν ξυγκαμῶν τε καὶ συγκινδυνεύσας Ἀλεξάνδρῳ,
πολλά ἀφοῦ εἶχε προηγουμένως υποφέρει καὶ εἶχε περάσει πολλοὺς κινδύνους μαζί με τὸν
Αλέξανδρο

ἀναβαινόμενός τε πρὸς μόνου Ἀλεξάνδρου,
καὶ τὸν ὁποῖο ἵππευε μόνου ὁ Αλέξανδρος,

ὅτι τοὺς ἄλλους πάντας ἀπηξίου ἀμβάτας, καὶ μεγέθει μέγας
ἐπειδὴ ἀπέρριπτε ὡς ἀνάξιους ὅλους τοὺς ἄλλους ἀναβάτες, καὶ ἦταν μεγαλόσωμος

καὶ τῷ θυμῷ γενναῖος. Σημεῖον δὲ οἱ ἦν βοός κεφαλὴ ἐγκεχαραγμένη,
καὶ γενναῖος. Καὶ εἶχε σημάδι τοῦ ἑνὸς κεφάλι βοδίου χαραγμένο πᾶνω τοῦ,

ἐφ' ὅτῳ καὶ τὸ ὄνομα τοῦτο λέγουσιν ὅτι ἔφερον· οἱ δὲ λέγουσιν ὅτι λευκὸν σῆμα εἶχεν
ἐξαιτίας τοῦ ὁποῖου λένε ὅτι ἔφερε καὶ τὸ ὄνομα αὐτό· ἄλλοι, λένε ὅτι εἶχε λευκὸ σημάδι

ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, μέλας ὢν αὐτός, ἐς βοός κεφαλὴν μάλιστα εἰκασμένον.
στο κεφάλι τοῦ, ἐνῶ ὁ ἴδιος ἦταν μαύρος, τὸ ὁποῖο με κεφάλι βοδίου ἔμοιαζε πάρα πολύ.

Οὗτος ὁ ἵππος ἐν τῇ Ουξίων χώρᾳ ἀφανῆς ἐγένετο Ἀλεξάνδρῳ,
Αὐτὸ τὸ ἄλογο ὁ Αλέξανδρος τὸ ἔχασε στὴ χώρᾳ τῶν Ουξίων,

καὶ Ἀλέξανδρος προεκήρυξεν ἀνά τὴν χώρᾳ πάντας ἀποκτενεῖν Ουξίους,
καὶ γι' αὐτὸ ὁ Αλέξανδρος διακήρυξε δημόσια στὴ χώρᾳ ὅτι θὰ ἐκτελέσει ὅλους τοὺς Ουξίους,

εἰ μὴ ἀπάξουσιν αὐτῷ τὸν ἵππον.
ἀν δὲν τοῦ ἐπιστρέψουν τὸ ἄλογο.

Τοσῆδε γὰρ σπουδῇ Ἀλεξάνδρῳ ἀμφ' αὐτόν ἦν.
Γιατὶ τόσο μεγάλο ἦταν τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ Αλέξανδρου γι' αὐτὸ (τὸ ἄλογο).

Ενότητα 12_η: Αθήνα και Ατλαντίδα

Ἐν δέ δὴ τῇ Ατλαντίδι νήσῳ μεγάλη συνέστη καὶ θαυμαστὴ δύναμις
Στην Ατλαντίδα, λοιπόν, το νησί, συγκροτήθηκε μεγάλη και αξιοθαύμαστη δύναμη

βασιλέων, κρατοῦσα μὲν ἀπάσης τῆς νήσου, πολλῶν δέ ἄλλων νήσων καὶ μερῶν
βασιλέων, που κυριαρχούσε σε ολόκληρο το νησί και σε πολλά άλλα νησιά και μέρη

τῆς ἠπειροῦ. Αὕτη δὴ πᾶσα συναθροισθεῖσα εἰς ἓν ἡ δύναμις τόν τε παρ' ὑμῖν καὶ τόν παρ' ἡμῖν
της ξηράς. Αυτή, λοιπόν, ὅλη η δύναμη, αφού συνενώθηκε, το δικό σας και το δικό μας

τόν ἐντός τοῦ στόματος πάντα τόπον μιᾶ ποτε ἐπεχείρησέν ὄρμη δουλοῦσθαι.
τόπο και ὅλη την περιοχή που βρίσκεται μέσα στο στόμιο, κάποτε με μία και μόνη επίθεση
επιχείρησε να υποδουλώσει.

Τότε οὖν ὑμῶν, ὦ Σόλων, τῆς πόλεως ἡ δύναμις εἰς ἅπαντας ἀνθρώπους
Τότε, λοιπόν, Σόλωνα, της πόλης σας η δύναμη σε ὅλους γενικά τους ανθρώπους

διαφανῆς ἀρετῆ τε καὶ ῥώμῃ ἐγένετο· πάντων γάρ προέστη
έγινε ξακουστή για τη γενναιότητα και το σθένος της · γιατί ξεχώρισε από ὅλες

εὐψυχία καὶ τέχναις ὅσαι κατὰ πόλεμον ἐπὶ τοὺς ἐσχάτους ἀφικομένη κινδύνους,
στη γενναιότητα και στις πολεμικές τέχνες, αφού κατὰ τον πόλεμο διέτρεξε στους ἐσχάτους
κινδύνους,

καὶ κρατήσασα μὲν τῶν ἐπιόντων τρόπαιον ἔστησεν,
και αφού νίκησε τους επιδρομείς, ἔστησε μνημείο νίκης,

τούς δέ μήπω δεδουλωμένους διεκώλυσε δουλωθῆναι,
και ὅσων δεν είχαν ἀκόμη υποδουλωθεῖ, παρεμπόδισε την υποδούλωση

τούς δέ ἄλλους ἀφθόνως ἅπαντας ἠλευθέρωσεν.
και ὅλους τους ἄλλους τους ελευθέρωσε χωρίς υστεροβουλία.

Ὑστέρῳ δέ χρόνῳ σεισμῶν ἐξαισιῶν καὶ κατακλυσμῶν γενομένων, ἡ Ατλαντὶς νῆσος
Και ἀργότερα, αφού έγιναν πολύ δυνατοὶ σεισμοὶ και κατακλυσμοὶ, το νησί της Ατλαντίδας,

κατὰ τῆς θαλάττης δῦσα ἠφανίσθη·
στη θάλασσα βυθίστηκε και εξαφανίστηκε·

διό καὶ νῦν ἄπορον καὶ ἀδιερεύνητον γέγονεν τοῦκεῖ πέλαγος.
γι' αυτό και σήμερα είναι ἀδιάβατο και ἀνεξερεύνητο το ἐκεῖ πέλαγος.

Ενότητα 13η: Δάμων και Φιντίας

Διονυσίου τυραννοῦντος Φιντίας τις Πυθαγόρειος ἐπιβεβουλευκῶς

Ὅταν ασκούσε την εξουσία ο Διόνυσος, κάποιος Φιντίας Πυθαγόρειος, που είχε συνωμοτήσει

τῷ τυράννῳ, μέλλων δέ τῆς τιμωρίας τυγχάνειν, ἠτήσατο παρὰ τοῦ Διονυσίου χρόνον
ἐναντίον του ἀρχοντα και ἐπρόκειτο να τιμωρηθεῖ, ζήτησε ἀπὸ τον Διονύσιο χρόνο,

εἰς τό πρότερον ἅ βούλεται διοικῆσαι · δώσειν δ' ἔφησεν ἐγγυητήν
για να τακτοποιήσει προηγουμένως τις υποθέσεις του· εἶπε ὅτι θα δώσει για εγγύηση

τῶν φίλων ἓνα. Τοῦ δέ δυνάστου θαυμάσαντος, εἶ τοιοῦτος ἐστι φίλος
έναν ἀπὸ τους φίλους του. **Κι ἐπειδὴ ο ἀρχοντας ἀπόρησε αν υπάρχει τέτοιος φίλος**

ὃς ἑαυτὸν εἰς τὴν εἰρκτὴν ἀντ' ἐκείνου παραδώσει,
που θα δεχτεί ἀντί για ἐκείνον να φυλακιστεῖ,

προεκάλεσάτο τινα τῶν γνωρίμων ὁ Φιντίας, Δάμωνα ὄνομα, Πυθαγόρειον φιλόσοφον,
ο Φιντίας προσκάλεσε κάποιον ἀπὸ τους φίλους του, Δάμων στο ὄνομα και Πυθαγόρειος φιλόσοφος,

ὃς ἔγγυος εὐθύς ἐγεννήθη. Τινές μὲν οὖν ἐπήνουν τὴν ὑπερβολὴν
ο ὁποῖος ἀμέσως μῆκε ἐγγυητής. Κάποιοι λοιπὸν, ἐπαινοῦσαν την υπερβολή

τῆς πρὸς τοὺς φίλους εὐνοίας, τινές δέ τοῦ ἐγγύου προπέτειαν καί μανίαν κατεγίνωσκον.
της αγάπης προς τους φίλους, μερικοί ὁμως καταλόγιζαν ἐπιπολαιότητα και παραφροσύνη στον ἐγγυητή.

Πρὸς δέ τὴν τεταγμένην ὥραν ἅπας ὁ δῆμος συνέδραμεν, καραδοκῶν
Και την καθορισμένη ὥρα ὅλος ο λαὸς συγκεντρώθηκε περιμένοντας με αγωνία

εἰ φυλάξει τὴν πίστιν Φιντίας. Ἦδη δέ τῆς ὥρας συγκλειούσης
αν ο Φιντίας θα τηρήσει την υπόσχεσή του. Και ὅταν πια πλησίαζε η ὥρα,

Φιντίας ἀνεπίστως ἐπὶ τῆς ἐσχάτης τοῦ χρόνου ῥοπῆς δρομαῖος ἦλθε.
ο Φιντίας ἀνέλπιστα, την τελευταία στιγμή, τρέχοντας ἦρθε.

Θαυμάσας οὖν ὁ Διονύσιος ἀπέλυσεν τῆς τιμωρίας τὸν ἐγκαλούμενον
Απὸ θαυμασμό, λοιπὸν, ο Διονύσιος ἀπάλλαξε ἀπὸ την τιμωρία τον κατηγορούμενο

καὶ παρεκάλεσε τοὺς ἄνδρας τρίτον ἑαυτὸν εἰς τὴν φιλίαν προσλαβέσθαι.
και παρακάλεσε τους ἄνδρες να τον δεχτοῦν ως τρίτο στη φιλία τους.

Ενότητα 14η: Ένα άδικο παράπονο

Λέων κατεμέμφετο Προμηθέα πολλάκις, ὅτι μέγαν αὐτόν ἔπλασεν
Ένα λιοντάρι κατηγορούσε τον Προμηθέα πολλές φορές ὅτι μεγαλόσωμο το ἔπλασε

καί καλόν καί τῶν ἄλλων θηρίων δυνατώτερον · «τοιούτος δέ ὢν», ἔφασκε,
και ὁμορφο και δυνατώτερο ἀπό τα ἄλλα ζῶα· «παρόλο ὅμως που εἶμαι τέτοιος», ἔλεγε,

«τόν ἀλεκτρούνα φοβοῦμαι». Καί ὁ Προμηθεύς ἔφη: «Τί με μάτην αἰτιᾶ;
φοβάμαι τον πετεινό». Και ο Προμηθέας εἶπε: «Γιατί με κατηγορεῖς ἄδικα;

Τά γάρ ἐμά πάντα ἔχεις, ὅσα πλάττειν ἐδυνάμην · ἡ δέ σου ψυχὴ
«Γιατί ἔχεις ὅλα τα δικά μου, ὅσα μπορούσα να δημιουργήσω· ὅμως η ψυχὴ σου

πρὸς τοῦτο μόνον μαλθακὴ ἐστι». Ἐκλαιεν οὖν ἑαυτόν ὁ Λέων
σε αὐτό μόνο δειλιάζει». Ἐκλαιγε λοιπόν, τον εαυτό του το λιοντάρι

καί τῆς δειλίας κατεμέμφετο καί τέλος ἀποθανεῖν ἠθέλεν.
και τη δειλία του κατηγορούσε και τελικά ἠθελε να πεθάνει.

Οὕτω δέ γνώμης ἔχων ἐλέφαντι περιτυγχάνει καί ὄρῶν
Κι ενώ βρισκόταν σε αὐτή την κατάσταση, ἕναν ἐλέφанта συναντάει, και βλέποντάς τον

διαπαντός τά ὦτα κινοῦντα «Τί πάσχεις», ἔφη,
να κουνάει συνεχῶς τα αυτιά «Τι παθαίνεις», εἶπε

«καί τί ποτε οὐδέν μικρόν ἀτρεμεῖ τό οὖς σου;» Καί ὁ ἐλέφας
«και γιατί επιτέλους οὔτε για λίγο το αυτί σου δε μένει ακίνητο;» Και ο ἐλέφαντας,

κατά τύχην περιπτάντος αὐτῷ κώνωπος «Ὁρᾶς», ἔφη, «τοῦτο τό βραχύ, τό βομβοῦν;
καθὼς τυχαία ἕνα κουνούπι πέταξε γύρω του, «Βλέπεις», εἶπε, «αὐτό το μικρό που βουίζει;

Ἦν εισδύνη μου τῆ τῆς ἀκοῆς ὁδῷ, τέθνηκα». Καί ὁ Λέων «Τί οὖν ἔτι ἀποθνήσκεις», ἔφη,
Αν μπει στο αυτί μου, πέθανα». Και το λιοντάρι «Γιατί λοιπόν, πρέπει πια να πεθάνω», εἶπε,

«με δεῖ τοσοῦτον ὄντα καί ἐλέφαντος εὐτυχέστερον,
«αφοῦ εἶμαι τόσο μεγάλος και πιο τυχερός ἀπό τον ἐλέφанта,

ὅσον κρείττων κώνωπος ὁ ἀλεκτροῦν;»
ὅσο δυνατώτερος εἶναι ἀπό το κουνούπι ο πετεινός;»

Ενότητα 15^η :Η μεταμόρφωση του Λευκίππου

Γαλάτεια ἢ Εὐρυτίου τοῦ Σπάρτωνος συνεζύγη ἐν Φαιστῶ τῆς Κρήτης
Ἡ Γαλάτεια ἡ κόρη του Ευρυτίου, του γιου του Σπάρωνα, παντρεύτηκε στη Φαιστό της Κρήτης

Λάμπρῳ τῶ Πανδίωνος, ἀνδρὶ τὰ μὲν εἰς γένος εὖ ἔχοντι, βίου δέ ἐνδεεῖ.
τον Λάμπρο, το γιο του Πανδίονα, άντρα ευγενικής καταγωγής, αλλά φτωχό.

Οὗτος, ἐπειδὴ ἐγκύμων ἦν ἡ Γαλάτεια, ἠϋξάτο μὲν ἄρρενα γενέσθαι αὐτῶ παῖδα,
Αυτός, όταν εγκυμονούσε η Γαλάτεια, ευχήθηκε να αποκτήσει αρσενικό παιδί

προηγόρευσε δέ τῇ γυναικί, ἐάν γεννήσῃ κόρην, ἀφανίσαι.
και προειδοποίησε τη γυναίκα ότι, αν γεννήσει κορίτσι, θα το αφανίσει.

Τῇ δέ Γαλατεία θυγάτηρ ἐγένετο. Καί κατοικτεῖρασα τό βρέφος
Και η Γαλάτεια απέκτησε κορίτσι. Και επειδή λυπήθηκε το βρέφος

καί τήν ἐρημίαν τοῦ οἴκου λογισαμένη ἐψεύσατο τόν Λάμπρον
και σκέφτηκε την ερήμωση του σπιτιού, είπε ψέματα στον Λάμπρο

ἄρρεν λέγουσα τεκεῖν καί ἐξέτρεφεν ὡς παῖδα κοῦρον ὀνομάσασα Λεύκιππον.
λέγοντάς ότι γέννησε αγόρι και το ανέθρεψε σαν γιο, ονομάζοντας το Λεύκιππο.

Ἐπεὶ δέ ἠϋξέτο ἡ κόρη καί ἐγένετο ἄφατόν τι κάλλος,
Καθώς μεγάλωνε όμως η κόρη και ήταν πάνω από κάθε περιγραφή το κάλλος της,

δείασα τόν Λάμπρον ἡ Γαλάτεια, κατέφυγεν εἰς τό τῆς Λητοῦς ἱερόν
επειδή φοβήθηκε τον Λάμπρο, η Γαλάτεια, κατέφυγε στο ιερό της Λητούς

καί πλεῖστα τήν θεόν ἰκέτευσεν, εἴ πως δύναιτο αὐτῇ κόρος ἡ παῖς ἀντί θυγατρὸς γενέσθαι.
και θερμά τη θεά ικέτευε μήπως με κάποιο τρόπο μπορούσε γι' αυτήν αγόρι να γίνει το κορίτσι.

Ἡ δέ Λητώ συνεχῶς ὀδυρομένην καί ἰκετεῦσουσαν ᾤκτειρε τήν Γαλάτειαν καί μετέβαλε
Ἡ Λητώ, επειδή συνεχώς θρηνούσε και την ικέτευε, λυπήθηκε τη Γαλάτεια και άλλαξε

τήν φύσιν τῆς παιδός εἰς κόρον. Ταύτης ἔτι μέμνηνται τῆς μεταβολῆς Φαίστιοι
τη φύση του κοριτσιού σε αγόρι. Αυτή τη μεταβολή θυμούνται ακόμη οι κάτοικοι της Φαιστού

καί τήν ἑορτήν Ἐκδύσια καλοῦσιν, ἐπεὶ τόν πέπλον ἡ παῖς ἐξέδου
και ονομάζουν τη γιορτή τους Εκδύσια, γιατί το κορίτσι τη γυναικεία του φύση απέβαλε.

Ενότητα 16η :Το θλιβερό τέλος ενός τυράννου

Διονύσιος ο δεύτερος τὴν ἀρχὴν εἶχεν εὖ μάλα περιπεφραγμένην.

Ο Διονύσιος ο δεύτερος είχε την εξουσία πολύ καλά προστατευμένη.

Ναῦς μὲν ἐκέκτητο οὐκ ἐλάττους τῶν τετρακοσίων,

(πολεμικά) πλοία είχε στην κατοχή του περισσότερα από τετρακόσια,

πεζῶν δὲ δύναμιν ἐς δέκα μυριάδας, ἵππεῖς δὲ ἔννεακισχιλίους. Ἡ δὲ πόλις τῶν Συρακοσίων

δύναμη πεζικού μέχρι εκατό χιλιάδες και εννέα χιλιάδες ἵππεις. Η πόλη των Συρακούσιων

λιμέσιν ἐκεκόσμητο μεγίστοις, καὶ τεῖχος αὐτῇ περιεβέβλητο ὑψηλότατον.

είχε στολιστεί με πολύ μεγάλα λιμάνια και είχε κτιστεί γύρω της τείχος πάρα πολύ ψηλό.

Εἶχε δὲ καὶ συμμάχους παμπόλλους. Καὶ τούτοις ἐπιθαρρῶν ὁ Διονύσιος

Και είχε και συμμάχους πάρα πολλούς. Και έχοντας εμπιστοσύνη σ' αυτά ο Διονύσιος

ἀδάμαντι δεδεμένην ᾤετο τὴν ἀρχὴν κεκτηῖσθαι. Ἄλλ' οὗτός γε εἶδε καὶ τοὺς υἱούς

πίστευε ότι η εξουσία του ήταν πολύ σταθερή. Αλλά αυτός, βέβαια, είδε και τους γιους του

βιαίως ἀποσφαγέντας καὶ τὰς θυγατέρας ἀναιρεθείσας. Οὐδεὶς δὲ τῶν ἀπ' αὐτοῦ

βίαια να σφαγιάζονται και τις κόρες του να εκτελούνται. Κανείς από τους δικούς του

ταφῆς τῆς νομιζομένης ἔτυχεν· οἱ μὲν γὰρ ζῶντες κατεκαύθησαν,

δεν τάφηκε όπως έπρεπε· γιατί άλλοι μεν κάηκαν ζωντανοί

οἱ δὲ κατατμηθέντες ἐς τὴν θάλατταν ἐξερρίφησαν.

και άλλους αφού τους κομμάτιασαν, στη θάλασσα τους πέταξαν.

Αὐτός δὲ ἐν πενίᾳ διάγων κατέστρεψε τὸν βίον γηραιός.

Αλλά και ο ίδιος ζώντας μέσα στη φτώχεια τελείωσε τη ζωή του σε βαθιά γεράματα.

Καὶ ἦν δεῖγμα οὐ τό τυχόν τοῖς ἀνθρώποις ἐς σωφροσύνην

Και ήταν σπουδαίο παράδειγμα στους ανθρώπους για τη σωφροσύνη

καὶ τρόπου κόσμον ἢ τοῦ Διονυσίου ἐς οὕτω ταπεινά μεταβολή.

και την καλή συμπεριφορά η τόσο ταπεινωτική κατάληξη του Διονυσίου.

Ενότητα 18^η :Η ειλικρίνεια ανταμείβεται

Ευλευόμενός τις παρά τινα ποταμόν τόν πέλεκυν ἀπέβαλε.

Καθώς κάποιος έκοβε ξύλα στην όχθη ενός ποταμού, το τσεκούρι του έχασε.

Τοῦ δέ ρεύματος παρασύραντος αὐτόν ὠδύρετο, μέχρις οὗ ὁ Ἑρμῆς ἐλεήσας αὐτόν ἦκε.

Και, επειδή το ρεύμα το παρέσυρε, έκλαιγε, μέχρι που ο Ερμής τον λυπήθηκε και ήρθε (κοντά του).

Καί μαθών παρ' αὐτοῦ τήν αἰτίαν, δι' ἣν έκλαιε, τό μέν πρῶτον

Και όταν έμαθε από αυτόν την αιτία, εξαιτίας της οποίας έκλαιγε, πρώτα

καταβάς χρυσοῦν αὐτῷ πέλεκυν ἀνήνεγκε καί ἐπυνθάνετο,

αφού βούτηξε στο ποτάμι, έφερε πάνω γι' αυτόν χρυσό τσεκούρι και τον ρωτούσε

εἰ οὗτος αὐτοῦ εἶη. Τοῦ δέ εἰπόντος μή τοῦτον εἶναι, ἀργυροῦν ἀνήνεγκε

αν αυτό ήταν δικό του. Κι όταν αυτός είπε ότι δεν ήταν αυτό το δικό του, ασημένιο του έφερε

καί ήρώτα, εἰ τοῦτον ἀπέβαλε. Ἀρνησαμένου δέ καί τοῦτον

και τον ρωτούσε αν αυτό ήταν που είχε χάσει. Όταν αυτός το αρνήθηκε κι αυτό,

τό τρίτον τήν ἰδίαν ἀξίνην αὐτῷ ἐκόμισεν. Τοῦ δέ ἐπιγνόντος

την τρίτη φορά του έφερε το δικό του το τσεκούρι. Και όταν το αναγνώρισε,

ἀποδεξάμενος αὐτοῦ τήν δικαιοσύνην πάσας αὐτῷ ἐχαρίσατο.

επιδοκιμάζοντας τη δικαιοσύνη του, του τα χάρισε όλα.

Καί ὅς παραγενόμενος πρὸς τούς ἐταίρους τά γεγενημένα αὐτοῖς διηγήσατο.

Και αυτός, αφού ήρθε στους συντρόφους του, τους διηγήθηκε αυτά που είχαν γίνει.

Τῶν δέ τις ἀναλαβών πέλεκυν παρεγένετο ἐπί τον αὐτόν ποταμόν

Κάποιος απ' αυτούς, αφού πήρε μαζί του τσεκούρι, πήγε στο ίδιο ποτάμι

καί ξυλευόμενος ἐπίτηδες τήν ἀξίνην εἰς τάς δίνας ἀφήκε, καθεζόμενός τε έκλαιε.

και καθώς έκοβε ξύλα, επίτηδες άφησε το τσεκούρι στο ρεύμα, κάθισε και έκλαιγε.

Ἑρμοῦ δέ ἐπιφανέντος καί πυνθανομένου, τί τό συμβεβηκός εἶη,

Όταν παρουσιάστηκε σ' αυτόν ο Ερμής και τον ρωτούσε τι του είχε συμβεί,

έλεγε τήν τοῦ πελέκεως ἀπώλειαν. Τοῦ δέ χρυσοῦν αὐτῷ ἀνενεγκόντος

του είπε για την απώλεια του τσεκουριού. Όταν εκείνος του ανέβασε χρυσό (τσεκούρι)

καί διερωτῶντος, εἰ τοῦτο ἀπολώλεκεν, ὑπό τοῦ κέρδους ἐξαφθείς

και τον ρωτούσε αν αυτό είχε χάσει, επειδή από την επιθυμία του κέρδους φλεγόταν,

έφασκεν αὐτόν εἶναι. Καί ὁ θεός αὐτῷ οὐκ ἐχαρίσατο,

έλεγε ότι ήταν αυτό. Και ο θεός δεν του το χάρισε,

ἀλλ' οὐδέ τόν ἴδιον πέλεκυν ἀποκατέστησεν.

αλλά ούτε το δικό του τσεκούρι του επέστρεψε.